

„Бояно, бѣла Бояно!
 Ясъ ке си ода на свадба,
 Тебе ке дома оста'амъ:
 Три фурни лебець да месишъ,
 Три сѣжни дѣрва д' изгоришъ,
 И то'аръ бѣла борина;
 Деветъ погачи да месишъ,
 И деветъ бѣли преснедзи,
 Три ока памбукъ д' испредишъ,
 Кутель оре'и д' истребишъ,
 Пресни яболка д' олюпишъ,
 Ягне сугаре д' испечишъ.
 Кога ке до'ѣтъ *) свато'и,
 Ти на пѣтъ да ме пречекашъ,
 Да фатишъ оро наколу.“
 Како ѣ Стоянь нарѣча,
 'Си ношъ Бояна ми седе;
 Три фурни лебець измеси,
 Три сѣжни дѣрва изгори,
 И то'аръ бѣла борина,
 Деветъ погачи измеси,
 И деветъ бѣли преснедзи,
 Три ока памбукъ испреде,
 Ътки оре'и истреби,
 Пресни яболка олюпи,
 Ягне сугаре испечи;
 Ущ' нематъ Стоянь да дойдить.
 Тога ѣ дремка надолѣ,
 Тога говорить Бояна:
 „Майко ле, мила майко ле!
 Ке влезе въ од'а шарена,
 Ке легна да си преспіа,
 Кога ке Стоянь де идетъ,
 Ти мене да ме разбудишъ,
 Стояна да го пречека.“
 Ми съ измами Бояна,
 Си легна да си преспіе.
 Колку Бояна ми легна
 Етего Стоянь де идетъ;

Свирци, тѣпани по него,
 Три вити ора претъ него;
 Първо-то 'оро юнаци,
 Второ-то 'оро не'ѣсти,
 Трекьо-то 'оро девойки.
 Стоянь ми клюкатъ на порта:
 „Излези, бѣла Бояно,
 Излези порти д' отворишъ!“
 Не ми излезе Бояна,
 Туку м' излезе майка му,
 Майка му порти отвори.
 Стоянь ѣ лепо вореше:
 „Майко ле, мила майко ле!
 Камо ѣ бѣла Бояна,
 Тая да порти отворить,
 Да фатить оро наколу?“
 Богъ ми ж убилъ майка му!
 „Егиди синко Стояне!
 Бояна ти ѣ въ одаа
 Со твой-те бѣли шегарки,
 'Си ношъ Бояна играла
 Играла и си пеала.“
 Стоянь съ люто налюти,
 Пойде въ шарена одаа,
 Бояна найде заспана;
 Отфърли јорганъ шарени,
 Бояна роса фатило;
 Си сегна бѣли джепѣи
 Изваде риза зетоска,
 'Убо ѣ лице избриса,
 С' наведе ми ѣ целива;
 Си сегна въ бѣли пазу'и,
 Изваде фрушки ноже'и,
 Бояна ми ѣ загуби.
 Тога говорить майка му:
 „Ослепель, синко Стояне,
 Що ѣ ова чудо що стори!
 Бояна не ти играла,
 Туку ти 'сѣ ношъ готвила,

*) Дойдаты.